

XXII МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ
13-27 МАРТ 1982г. РУСЕ-БЪЛГАРИЯ

K 7/M 45

120000868623

K 7/1145

448015

XXII МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“
РУСЕ — 1982

Посветен на 100-годишнината от
рождението на Георги Димитров

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868623

СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР
при
ФИЛХАРМОНИЯ
„МОЛДОВА“ — гр. ЯШ
СР РУМЪНИЯ

Диригент — ДЖОРДЖЕ ВИНТИЛА

26 март — петък Начало — 19,30 ч.
Зала — Дом на културата

АЛ. РАЙЧЕВ

— Увертюра „Сияйна зора“

МОЦАРТ

— Концерт за цигулка и оркестър № 7

Allegro maestoso

Andante

Rondo — Allegro

Солист — ДАНИЕЛ ПОДЛОВСКИ

ЧАЙКОВСКИ

— Симфония № 5,

Andante. Allegro con anima

Andante cantabile con alcuna licenza

Valse. Allegro moderato

Finale. Andante maestoso. Allegro vivace

**ФИЛХАРМОНИЯТА „МОЛ-
ДОВА“ — ГРАД ЯШ** е наслед-
ник на богатите традиции, утвър-
дени в многогодишното провеждане на
„филхармонични концерти“ в града, за-
почнали през 1905 год. Като ръководи-
тели на оркестъра работят диригентите
Атанасис Теодорини, Йон Владуц и Ан-
тонин Чолан. Те реализират широка
програма от концертни инициативи за
популяризирането на музикалната кла-
сика и румънското музикално творчество.
Временно прекратена в периода на вой-
ната, дейността на оркестъра е възста-
новена, благодарение усилията на беле-
жития румънски музикант Джордже
Енеску. През сезона 1917-1918 год. със-
тавът изнася 20 концерта, в които като
диригент се изявява и Енеску. Този пе-
риод е свързан и със създаването на
филхармоничното общество, носещо име-

то на големия румънски композитор, чи-
ято дейност продължава до 1925 год.
Симфоничните концерти се изнасят след
това от оркестъра на консерваторията,
която организира и първия фестивал
„Бетховен“ през 1927 година, по слу-
чай 100-годишнината от смъртта на ком-
позитора. През 1942 год. се създава
филхармония „Молдова“, която става
държавен институт. През сезона 1949-
1950 год. в рамките на филхармонията
се изграждат две камерни формации, а
през 1953 год. — Държавна хорова ка-
пела.

Симфоничният оркестър при филхар-
мония „Молдова“ се радва на голям
престиж и сътрудничеството на голям
брой изтъкнати румънски и чуждест-
ранни диригенти и солисти, между кои-
то: Йонел Перля, Теодор Рогалски,
Джордже Джорджеску, Йосиф Конта,
Вацлав Нойман, Роберто Бенци, Карло
Цеки, Йон Войку, Валентин Георгиу,
Щефан Руха, Антонио Янигро, Святос-
лав Рихтер, Алдо Чиколини, Игор Без-
родний, Игор Ойстрах, Даниел Шаф-
ран и други.

ДЖОРДЖЕ ВИНТИЛА получава музикалното си образование в Яшката консерватория „Джордже Енеску“. Впоследствие усъвършенствува своето диригентско майсторство в консерваториите в Ленинград и Москва. След завръщането си в Румъния е назначен за диригент и директор на Яшката филхармония, както и за професор в същия град. Гостувал е в ЧССР, ГФР, СССР и др., където специалистите и музикалната критика дават висока оценка за неговото изкуство.

„... В двата концерта, представени под палката на забележителния оркестров диригент Джордже Винтила, симфоничният оркестър даде доказателства за върховни изпълнителски качества.“

„Руде право“ — Чехословакия

ДАНИЕЛ ПОДЛОВСКИ произхожда от семейство на музиканти. Започва да изучава цигулка на 6 години при своя баща. Една година по-късно дебютира като солист на симфоничния оркестър на филхармонията в Яш с концерта на Вивалди в ла-минор. Музикалното си образование получава в консерваторията „Чиприян Пурумбеску“ в Букурещ.

В периода на обучението си в консерваторията постига изключително големи успехи: втора награда на Международния фестивал на младежта и студентите в Москва през 1957 година, лауреат на международния конкурс „Джордже Енеску“ през 1958 и 1961 година.

През 1969 год. по време на едно турне в САЩ Д. Подловски бива забелязан от известния цигулар Исак Щерн, който го препоръчва за стипендиант на института Жуйяр в Ню-Йорк. Тук той усъвършенствува своето изпълнителско майсторство при един от най-големите цигулковци педагози — Иван Галамян.

Д. Подловски развива много богата концертна дейност като солист на румънските симфонични оркестри, изнася самостоятелни рецитали, участва в предавания на радиото и телевизията, записал е няколко грамофонни плочи

С голям успех гастролира в СССР, ГДР, Канада, Югославия, Иран, Китай, Египет, Корея, САЩ, Полша, Унгария, България, ЧССР, Италия и др.

„... интензивният и мек тон, годен за най-фини нюанси, изразително фразирание, необикновена сила ... характеризират изпълнителския маниер на румънския цигулар.“

„Съветска музика“ — СССР

АЛЕКСАНДЪР РАЙЧЕВ е композитор със самобитен и ярко индивидуален творчески стил. Музикалният език и използваните изразни средства при всяка от творбите му имат определена специфика, което увеличава многократно силата на емоционалното им внушение. Непokoйният ритъм, патосът и възторгът на социалистическото строителство са в центъра на творческото му внимание, те определят характера и съдържанието на музикалните съчинения. Историческата тема, към която композиторът често се обръща, се третира от позициите на художник с ярко съвременно светоусещане. Ал. Райчев е автор на голям брой произведения: пет симфонии; оперите: „Мост“, „На вашето внимание“, „Тревога“ и „Хан Аспарух“; балетите: „Хайдушка песен“ и „Изворът на Белоногата“; много оркестрови, инструментални и вокални произведения, хорови песни, клавирни творби за деца и много други. Увертюрата „Сияйна зора“ се отнася към произведенията с ярка идейна насоченост. Тя се откроява с лаконичността на музикалния израз, подбора и обработката на тематичния материал, напрегнатия ритъм и емоционален заряд на музикалното развитие. Близкият до популярната работническа песен мотив в края на творбата придава конкретност на музикалното съдържание на произведението.

ПОСЛЕДНИЯТ ЦИГУЛКОВ КОНЦЕРТ НА МОЦАРТ съществено се отличава от другите му концерти за този инструмент. Трите части на творбата са мащабно разгърнати, тематичният материал получава много по-богато и широко развитие. Фактурата на произведението се отличава със значително по-сложни и с по-голяма техническа трудност изпълнителски прийоми. Разширен е кръгът на художествено-изобразителните средства и динамичната амплитуда. Както и при другите инструментални творби на бележития композитор, музикалното развитие се отличава с изключителна мелодичност и съвършено изграждане на формата. Енергичният характер на първата част определя и спецификата на музикалните теми и тяхното развитие. Широко разгърнатата, отличаваща се със своята красота и изразителност бавна част очарова с поетичността на музикалното повествование. Финалното рондо се откроява с оригиналния си музикален език, с подчертаната танцувалност, както на основната, така и на контрастиращите по своя характер и настроение, използвани с огромно майсторство при изграждането на частта, теми. То впечатлява със своето изящество и виртуозен блясък.

ПЕТАТА СИМФОНИЯ НА ЧАЙКОВ

СКИ е завършена през 1888 година, десет години по-късно от предната — четвърта симфония. В тези години композиторът се вълнува от въпросите за същността на човешкото съществуване, остро преживява обществено-политическата криза, възникнала през 80-те години в Русия. „Животът премина, отива към своя край, а до нищо не достигнах..." записва Чайковски в своя дневник на 22 юли 1887 година. Заедно с идеята за нова симфонична творба, това определя характера и ролята на основната тема в развитието на произведението. С огромен емоционален заряд, последователно и натрапчиво тя преминава през всички части на симфонията, модифицирайки се във всяка от тях в зависимост от функционалното им присъствие в структурата на творбата. Появата на основната тема във встъплението на първата част, изградено в духа на съдържан траурен марш, бавно и мъчително довежда музикалното развитие до появата на музикални образи, носещи отпечатъка на трагична обреченост. Встъплението на симфонията става отправна точка за изграждане драматургията на произведението. Основната тема на първата част носи същите беле-

зи. Развивайки се в характерното за марша движение, тя носи елементите на тревожно очакване и неспокойствие.

Частта се откроява с великолепно постигнатите изграждания и кулминации, свързани със стремителното развитие на основния музикален образ. Поетично-танцуващият характер на втората тема внася за кратко време успокоение в развитието на частта, загатва мотиви от последните части на симфонията. Втората част, органически свързана с музикалното развитие на творбата, контрастира с поетичния характер и лириката на музикалните образи. Появяващите се за момент — с огромна сила — елементи от основната тема на симфонията, напомнят за трагическия ѝ характер. Традиционното скерцо в третата част на тази симфония е заменено от нежен и мечтателен вальс. В това лирическо интермецо, свят на поезия, спокойствие и мечтателност, отново в последните тактове прозвучават съдбовните интонации на основния музикален образ.

Започващ с близки до народния танц трепак елементи, финалът на симфонията израства като тържествен марш на триумфиращата човешка личност. Умелото използване на различни по характер и настроение теми, великолепно изграждане в края на частта, подпомагат утвърждаването на непреходния и всепобеждаващ човешки дух.

Знаменитый в своем роде
этот труд, конечно, не может
быть простым изложением
и не содержит никаких
новых фактов. Но
он представляет собой
очень интересный
и важный документ
по истории
русского искусства
и культуры.
В нем
описаны
многие
важные
события
и
факты
из
жизни
русского
искусства
и
культуры.
Этот
труд
является
очень
важным
документом
по
истории
русского
искусства
и
культуры.

